

ממג:

עין משפט
נר מצוה

לג א מיי פ"ג מהל' פסולי
המוקדשין הלכה י:
לד ב ג מיי פ"ח שם הלכ"א:
לה ד מיי שם הלכה יג:

תורה אור השלם

- [illegible]

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

דמיפרת. שפנדל, וחזירו חצורי
(פסחים) וכן נשמיעת חולין (ביצה
ב.) מרי דיכי. בעל שמועה זו.
הלזה (בראשית לו) מתרגמין דיכי
(ב"ק חט.) :

שיטה מקובצת

הפיגול והנותר והטמא בו. וא"ת
טעמא מאי נותר וטמא.

[illegible]

ממג:

אָבֶר דִּמְפֶּרֶס. איזט ¹⁴ למ"ד כיון דמשלה האור במקטו נקלט כולו בקדושה: **אָבֶל קומץ דימפרס** איזט קמ"ל דבוליה כחד אבר דמי: **הַלֶּכְךָ.** כיון דמחשבת ליה מחוצר אפי' לא העלהו אלא דהא רי אסקיה לבוליה נמי לא היה לו להעלותו אם ירד אלא משום ההוא שמשלה אלאמא אהי לבוליה וע"פ דמיפרט הלכך לא שגא עלה כולו ולא שגא לא עלה אלא מקטו: **פֶּקֶע אִיסוֹר**

אבר דמחבר אבל קומץ דמיפרת אימא לא קמ"ל אמר רב אחאי הלכך "האי קומץ פיגול דפלגיה מחית אארעא ופלגיה אסקיה אמערכה וימשלה בו האור מסיקנא ליה לכוליה לבתתלה: אמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן דהפיגול והגותר והטמא שהעלן לגבי מזבח פקע איסור מהן אמר רב חסדא מרי דיכי מזבח^א מקוה טהרה אמר רבי זירא שמשלה בהן האור מתיב ר' יצחק בר ביסנא אחרים אומרים^ב וטומאתו עליו מי שטומאה פורחת ממנו יצא בשר שאין טומאה פורחת ממנו ואם איתא הרי טומאה פורחת ממנו על ידי האור אמר רבא על ידי מקוה קאמרינן מידי מקוה כתיב אלא אמר רב פפא בבשר שלמים

עסקינן דלא חזי להקרבה רבינא אמר^[א] וטומאתו עליו מי שטומאה פורחת ממנו כשהוא שלם יצא בשר^[ב] דבר שאין טומאה פורחת כשהוא שלם אלא כשהוא חסר: גופא^[ג] וטומאתו עליו בטומאת הגוף הכתוב מדבר אתה אומר בטומאת הגוף או אינו אלא בטומאת בשר נאמר כאן טומאתו^[ד] ונאמר להלן טומאתו (עליו) [בן]^[ה] מה להלן בטומאת הגוף הכתוב מדבר אף כאן בטומאת הגוף הכתוב מדבר ר' יוסי^[ו] אומר הואיל ונאמרו קדשים בלשון רבים ונאמרה טומאה בלשון יחיד בטומאת הגוף הכתוב מדבר רבי אומר^[ז] ואכל בטומאת הגוף הכתוב מדבר אחרים אמרו^[ח] וטומאתו עליו מי שטומאה פורחת ממנו יצא בשב שאין טומאה פורחת ממנו אמר מר רבי אומר ואכל בטומאת הגוף הכתוב מדבר מאי משמע אמר רבא כל קרא דלא מפרש ליה רב יצחק בר אבודימי וכל מתניתא דלא מפרשא לה רב^[ט] זעירי לא מיפרשא הכי אמר ר' יצחק בר אבודימי הואיל ופתח הכתוב בלשון נקבה וסיים בלשון נקבה ולשון זכר באמצע בטומאת הגוף הכתוב מדבר מתניתא דתניא^[י] אם נאמרו קלות למה נאמרו חמורות ואם נאמר^[יא] חמורות למה נאמר קלות אם נאמר קלות ולא חמורות הייתי אומר על הקלות בלאו ועל החמורות במיתה לכך נאמר חמורות ואם נאמר חמורות ולא נאמרו קלות הייתי אומר על החמורות יהא חייב ועל הקלות יהא פטור לכך נאמר קלות מאי קלות ומאי חמורות אילימא קלות מעשר חמורות תרומה הייתי אומר במיתה השתא נמי הא^[יב] במיתה [ות]^[יג] ואי לא נאמר^[יד] הייתי אומר במיתה דיו לבא מן הדין להיות כנדון אלא קלות טומאת שרץ חמורות טומאת מת ובמאי אי בתרומה אידי ואידי הוא^[יז] במיתה ותו לכך^[יח] נאמרו חמורות דבלאו הא במיתה היא^[יט] ואי לא נאמר הייתי אומר במיתה דיו לבא מן הדין להיות כנדון ואי^[כ] באכילת מעשר

קדשים בלשון רבים. שלמים בלשון רבים וה' טומאה בלשון יחיד דכתיב וטומאתו עליו ולא כתיב וטומאתו **הכחוש מדבר.** מקרא שלאחריו יוכיח על זה דכתיב בתריה (ויקרא יז) נפש ה' תג תגע בכל טמא וגו' ואכל ה' כי משמע ליה מואכל קראו בשרה וכו' **ה' בלשון ה'** שבטומאת הכחוש מדבר: **וטומא** בלשון טומאתה פורחת ממנו דכתיב מדבר דלי' בבשר לעולם הוא **עליו מאי משמע.** מקרא דה' שבטומאת הגוף **כדכתיב נפש אשר תגע בכל טמא וקמא בטומאת בשר מדלא כתיב וטומאתה בשר בבשר קאי:** **וכל מסינא דלא מפרש לה ועירי.** לקמיה מפרש מאי היא: **הואיל ופסח הכחוש השני בלשון טומא.** נפש כי תגע בכל טמא ואכל מבשר זבח השלמים ונכרתה הנפש וגו' ולא כתב אלא תמחה עליו אם פסח וסיים בלשון נקבה ולשון זכר באמנע אף **על פי כן** בטומאת הגוף ה' הגוף היה עוסק והולך וכבר פסק מלדבר בטומאת בשר דהכי כתיב קרא **על** והבשר אשר יגע בכח טמא יאכל בשר פסק מטומאת בשר והתחיל בטומאת הגוף וסמך ליה והנפש אשר תאכל וגו' נקבה וכתב וטומאתו עליו בלשון זכר היינו צורים בטומאת בשר מדבר עכשיו מקרא השני שקרא על פי כן כריתות בטומאת גוף למה שלם כריתות הן בטומאת הגוף ולקמיה מפרש בזה כי ה' בלשון זכר מפרש לה ועירי מאי היא איזה משנה לא פירש יפה: **אם נאמרו קלום.** לענין אכילת קדשים מפרש ואילל מאי קלות ומאי חמורות ומאי הייתי אומר: **אי נמא קלום מעשר חמורות פרומה.** וזל יאכל מן הקדשים כי אם רחץ בשרו במים ואוקימנא ליה במעשר במסכת בימות (דף עז) דכתיב ואוף על פי שלח הערבי שמו הרי טמא שאלם מעשר בלחו וכמי ובה השמם וטוהר ואחר יאכל מן ה' וכמיצי בההוא עניינא אלל פרומה ומתו בו כי וגו' וקאמר התנא אם נאמר מעשר **על** מה שאמור **על** אלל התנא דנאמרו אינו במיתה בתמיה והא מיתה כתיבה ביה: **והו' אם לא נאמר הייתי נאמר** ליה מיתה הא לא מליטין לה אלל בבל וזמור ממעשר ודיו ללא מן הדין להיות כדון מן ה' בלחו וזה במיתה: **אם קלות וחמורות דאמר.** אטומאה קאי דכתיב התם טומאת כדון וטומא **על** וטומא נפש [וגו'] או איש אשר יגע בכל שרץ **על** דכתיב בתרווייהו אכילת מעשר ותרומה ועושן וטומאת מת כו' ובמאי ועל **איה אכילת** אי בתרומה על שמיה **על** הטומאות הוא באכילת תרומה

בית שמאי פרק רביעי זבחים

א. במאי דמשלה מקומן משלה אידן
ו ומשלה זו האור נקלט אף זה שעל
האור וקאמרת דאס ירד השאר יעלה
בן. איסור פיגול לכדאמרן שאס (ג) ירד
יעלה ואיסור נותר וטמא נמי (ד) להכי
[פקע] שלא יתחייב האוכלו מדי:
מרי דיני. בעל השמועה הזאת:

שינויי נוסחאות

[illegible]

ליקוטים

מאי משמע. יש מי שקואל המ"ם בבפת"ח, ומפרש ששואל מהו המשמעות, כלשון מאי דבכל דוכתא. ואינו כן אלא המ"ם והאלף שניהם בנקודות צירי, והכי קאמר משמעות דקרא ממאיה מקום הוא. (שלה"תושב"ע)

ם